

Ewa Szary-Matywiecka

"Fabuła a synkretyzm literatury popularnej", Maria Bujnicka [w:] "Fabuła utworu literackiego. Rozprawy UMK", Toruń 1987 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/1 (112), 183

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BUJNICKA Maria: Fabuła a synkretyzm literatury popularnej. /W:/ Fabuła utworu literackiego. Rozprawy UMK. Toruń 1987, s. 63-77.

Praca poświęcona omówieniu wspólnych właściwości fabuł, występujących w różnych odmianach powieści popularnej z lat 20-ych i 30-ych XX w. - m.in. przygodowej, sensacyjno-kryminalnej i miłosnej. Autorka zwraca uwagę na dwie właściwości fabuł: strukturalną wyrazistość oraz komunikacyjny synkretyzm. Pierwsza decydowała o eliminowaniu z powieści popularnej wszystkich tych składników formalnych i treściowych, które mogłyby zakłócać przejrzystość i stereotypowe uznakowanie przedstawianych w niej wątków zdarzeniowych. Druga właściwość - pozornie z pierwszą sprzeczna - decydowała o urozmaiceniu wrażeń odbiorczych poprzez zwielokrotnianie konwencji i kodów, za pośrednictwem których przedstawiono wątki zdarzeniowe: na tej zasadzie w powieści popularnej przygodowość występowała razem z baśniowością, intryga kryminalna łącznie z intrygą miłosną itp.

BP/112/17

E.Sz.-M.

BUŚ Marek: Miłoz i Norwid. "Zeszyty Naukowe UJ". Prace Historycznoliterackie. Z. 61. Kraków 1987 s. 119-138.

W wypowiedziach eseistycznych Miłoz zaznacza dystans i obcość wobec Norwida ("Ogród nauk", "Ziemia Ulro", "Rozmowy z Czesławem Miłozem" A. Fiuta). Przyczyn niechęci Miłoz do twórczości romantycznego poety szuka autor w epopularyzowanej tendencyjnej interpretacji jego spuścizny (np. w okresie międzywojennym eksponowanie "narodowości" u Norwida). łączy jednak poetów wiele wspólnego, a co najważniejsze pogląd na poezję i jej zadania (poezja jako sposób życia, "myślenie wierzeniem") i pogląd na sztukę, rozumianą jako najdoskonalszy sposób dążenia do prawdy.

BP/112/18

A.B.